

Arrest

**nr. 150 934 van 17 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2015 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen houdende bevel tot terugdrijving van 11 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat O. DAMBEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 augustus 2015 worden de verzoekers door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa.

1.2. Op 11 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekers een beslissing tot teruggrijping. Dit zijn de bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers op 11 augustus 2015, onder de vorm van een bijlage 11 ter kennis gebracht en zijn als volgt gemotiveerd:

“Teruggrijping

*Op 11/08/’15 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost ,
werd door ondergetekende,
de heer / mevrouw :*

naam M. (...) voornaam J.C. (...)

geboren op (...) te KINSHASA geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 03.06.2015

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Griekse vertegenwoordiging in Kinshasa
geldig van 06.08.2015 tot 19.09.2015 voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme*

*afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het
nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem
(haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de
volgende reden(en) :*

(...)

X (E)

*Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

*Reden van de beslissing: Betrokkene reist tezamen met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen
en verklaart naar Athene (Griekenland) door te reizen voor toerisme. Hij is in het bezit van een
doorreisticket naar Athene en een hotelreservatie voor twee dagen in het “Rio Athens” in Athene. Echter
betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 07.09.2015 en kan niet aantonen waar hij de
resterende tijd zal logeren. Verder beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures,
stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden
hetwelk zijn voorgenomen toeristische reismotief kan staven.”*

en

“Teruggrijping

*Op 11/08/’15 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost ,
werd door ondergetekende,
de heer / mevrouw :*

naam I. (...) voornaam C.A. (...)

geboren op (...) te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

+ kinderen : Z.E.L. (...) (geb° (...)) en Z.M.A. (...) (geb° (...))

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 10.06.2015

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Griekse vertegenwoordiging in Kinshasa
geldig van 06.08.2015 tot 19.09.2015 voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme*

*afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het
nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem
(haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de
volgende reden(en) :*

(...)

X (E)

*Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

*Reden van de beslissing: Betrokkene reist tezamen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen
en verklaart naar Athene (Griekenland) door te reizen voor toerisme. Ze is in het bezit van een*

doorreisticket naar Athene en een hotelreservatie voor twee dagen in het "Rio Athens" in Athene. Echter betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 07.09.2015 en kan niet aantonen waar zij de resterende tijd zal logeren. Verder beschikt ze over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk haar voorgenomen toeristische reismotief kan staven."

1.3. Op 11 augustus 2015 neemt de gemachtigde tevens de beslissingen tot intrekking van het visum en de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen maken echter niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering.

2. Over de rechtspleging

In hun verzoekschrift kiezen de verzoekers voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekers zich bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, en van "*le principe général du droit selon lequel l'autorité administrative est tenu de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause*". De verzoekers maken tevens gewag van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betogen dat zij dat wel degelijk een goede reservatie hebben van een hotel en dat die data overeenkomen met hun aankomst in Griekenland. Zij stellen dat zij het hotel hebben gevraagd of er een mogelijkheid bestaat om latere overnachtingen tot in september te garanderen en dat het hotel hen heeft verzekerd dat dit helemaal geen probleem zou zijn. Volgens verzoekers is hun reisdoel duidelijk en is het altijd hun droom geweest om een reis te maken in Europa, meer bepaald Griekenland. Volgens verzoekers is de beslissing niet goed gemotiveerd nu er niet voldoende rekening wordt gehouden met een aantal elementen waaronder het feit dat zij vergezeld zijn van hun kinderen, waarvan een minderjarig is, hij eigenaar en stichter is van "*Mayika et fils*", zij familiale en economische belangen hebben in Congo en aldus niet verdacht kunnen worden van clandestiene plannen. Verzoekers benadrukken dat zij in het bezit zijn van de nodige documenten en financieel de middelen hebben om te worden toegelaten in het kader van het vrij verkeer.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen en begrijpen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De bestreden beslissingen bevatten zowel de juridische grondslag als de feitelijke overwegingen die de beslissingen onderbouwen. De geboden motieven volstaan opdat de verzoekers de voornoemde nuttigheidsafweging kunnen maken. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt op het eerste gezicht niet voor.

Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoekers naar voor brengen, kan worden opgemaakt dat zij in wezen doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Waar de verzoekers een schending aanvoeren van *“le principe général du droit selon lequel l'autorité administrative est tenu de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*, dient te worden vastgesteld dat zij niet duidelijk maken welk beginsel zij geschonden achten. In de mate zij hiermee de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bedoelen, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Teneinde de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te onderzoeken, moeten de motieven van de bestreden teruggrijpingsmaatregel worden afgetoetst aan de voorliggende gegevens en aan de op de beslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissingen vormen een toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug.”

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde”*.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekers, uit het loutere feit dat zij bij hun aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit waren van een geldig visum afgeleverd door de Griekse ambassade, geen verwachting kunnen putten dat hun toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zouden kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl. St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte of kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidscontrole rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Met de pas na het treffen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte elementen kon de gemachtigde dan ook onmogelijk rekening houden zodat dit hem ook niet kan worden verweten.

Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat zij verklaarden via België naar Griekenland (Athene) wensen te reizen voor toerisme. Ze legden een paspoort neer met een Schengenvizum afgeleverd door de Griekse ambassade van Kinshasa. Verzoekers zijn niet op de hoogte van wat er zo al te zien is in Griekenland, ze kunnen geen enkele bezienswaardigheid bij naam opnoemen en zijn niet in het bezit van enige toeristische informatie. Verzoeker wil toeristische plaatsen opzoeken en grootwarenhuizen bezoeken maar kan niets specifiek opnoemen. Ze zijn in het bezit van een hotelreservatie voor het hotel Rio Athens voor twee nachten. Daarna zullen ze nog zien waar zij gaan logeren maar niet in dit hotel want dat is volgens hen te duur. Ze zijn in het bezit van een terugkeerticket op 7 september 2015 en 6000 euro.

De Raad benadrukt tevens dat hij enkel een annulatierechter en geen feitenrechter is zodat het hem niet toekomt om zich uit te spreken over de opportuniteit van de bestreden terugdrijvingsmaatregel.

De Raad wijst er op dat werd vastgesteld dat verzoekers weinig of geen notie hadden met betrekking tot Griekenland en eventuele bezienswaardigheden in dit land, en dat zij deze vaststelling niet weerleggen. Nu de verzoekers niet betwisten een toeristisch reisdoel te hebben opgegeven, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een zekere kennis te verwachten van de bezienswaardigheden en het land, met name Griekenland, die zij wensen te bezoeken.

Bovendien betwisten de verzoekers niet dat zij een hotelreservatie hebben voor twee dagen. Hun argumentatie in het verzoekschrift, namelijk dat zij het hotel vroegen of hun verblijf kon verlengd worden en het hotel hen verzekerde dat dit geen probleem zou zijn, komt niet overeen met wat zij verklaarden bij de grenscontrole, namelijk dat ze wel nog zullen zien waar ze gaan logeren maar niet in dit hotel omdat het te duur is. De Raad is dan ook van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te verwachten dat verzoekers enige toelichting kunnen verschaffen over het vervolg en verloop van hun reis naar Griekenland, inzonderheid wat het logement betreft nu het hoogseizoen is en zij met kinderen reizen.

Waar de verzoekers stellen dat zij economische en familiale belangen hebben in Congo en dus geen (economisch) vluchtelingen zijn en hier niet wil blijven en dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij stichter en hoofd is van het bedrijf "Mayika et Fils" en zij ook tewerkgesteld is in het bedrijf, en hij het bewijs heeft geleverd via zijn loonfiches, herhaalt de Raad dat hij zich niet kan uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. De vraag of de verzoekers al dan niet een profiel als economisch vluchteling hebben, is verder irrelevant. De bestreden beslissingen steunen immers op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet hetgeen enkel verband houdt met het feit of de nodige documenten zijn voorgelegd teneinde het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te staven.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen vinden steun in het voorliggende politieverlag van 11 augustus 2015. Het betoog van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat deze beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden of dat de gemachtigde niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij zijn onderzoek.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is *prima facie* niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout of machtsoverschrijding evenmin.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen een mensonwaardige behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De op 15 augustus gefaxte documenten doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Verzoekers herhalen deels de argumentatie van het eerste middel en betogen dat zij voldoende bestaansmiddelen hebben om met heel de familie te reizen en dat er voldoende garanties zijn op een terugkeer naar hun land van herkomst.

Artikel 74/13 luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De beslissing tot verwijdering wordt als volgt gedefinieerd in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet: *“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:*

(...)

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; (...).”

Verzoekers verblijven niet (illegaal) in het Rijk maar aan de grens zodat zij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kunnen aanvoeren.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers, in tegenstelling tot wat zij beweren, geen documenten voorleggen waaruit blijkt dat verzoeker samen met zijn vier kinderen in Frankrijk woont. Verzoekers (samen met hun twee minderjarige kinderen), die geen verblijfsrecht hebben in het Schengengebied, werd een beslissing houdende terugdrijving betekend omdat zij niet in het bezit van documenten zijn die het doel van het voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven in Griekenland. Uit niets blijkt op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn nu de beslissing houdende terugdrijving de hele familie betreft.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift geven de verzoekende partijen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij op doorreis zijn naar Spanje (lees: Griekenland) dat zij willen bezoeken, en bij een teruggrijving een financieel nadeel zullen lijden. Zij wijzen op de schade die hen wordt aangedaan door het verblijf in een centrum dat lijkt op een gevangenis, terwijl zij niets verkeerd hebben gedaan en enkel een toeristische reis willen ondernemen waarvan zij reeds lang droomden. Verzoekers wijzen er op dat België hen nog kan laten vertrekken naar hun bestemming want dat het niet uitgesloten is dat zij anders van de Belgische Staat voldoening van het nadeel zullen eisen.

Voor zover verzoekers wijzen op het financiële nadeel dat zij zullen lijden ingeval zij teruggedreven worden, wijst de Raad erop dat een financieel nadeel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vermits verzoekers ingeval de bestreden beslissingen onwettig zouden worden bevonden een schadevergoeding zouden kunnen vorderen voor de geleden schade. Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M.-C. GOETHALS